

дешь блага утѣха въ злочестиятъ, що мя кара
да ся скитамъ погоритѣ

Стоянь— Момчета! Прѣблагий Богъ ни про-
води любимий нашъ князь Владислава за да ни
зарадва въ тая пустиня.

Всички: Да живѣе! нашъ князь Владиславъ
да живѣе!

Стоянь— О колко е сладка ненадѣйната ра-
дость! азъ ся виждамъ изново въ свѣтъ.

Владиславъ— Сподѣлямъ ти радостьтъ, дру-
же мой, нъ сждбата що мя доведе тукъ, при-
вазъ, ще затрие завчасъ вашътъ радостъ, ако
обичате княгинята тѣй както мене!

Стоянь— Княгинята!... О! тая невинна душа!
тая любима наша царкня! Азъ съмъ ся заклѣлъ
въ вѣржтъ си, въ народността си, въ живота
си за да я избавя отъ остритѣ нехти на душ-
мапина.

Владиславъ— Що думашъ! Вие знаетѣ!... тя
е въ робство!

Стоянь— Тя е въ робство! нъ слѣдъ малко
тя трѣбва да ся види освободена.

Владиславъ— О Боже! ти който си утѣши-
тель на скърбьтъ и защителъ на бедносттатъ,
благодарж ти; моитѣ трудове не оставать напра-
вно! Блага надежда есладява прѣскърбьното ми
сърдце!... Сега вѣрвамъ да си изпълня желани-
ето, да ся избави невиньтъ княгиня. Напразно
до сега азъ тичамъ по нея безъ дружинж, безъ
другаръ. Сега! Слава Богу, съмъ съ моитѣ ед-
нородни братя.

Стоянь— А каква вѣсгъ за князь Стефана и
княгиня Анастасия, които бѣхж заробени заедно
съ княгиня Марія? Коя благодѣтельж ржѣж ги
догоди изъ гибельтъж ямж?

Владиславъ— О! тия мои нещастни братѣв-